

I.

Mijn blik bleef hangen bij de vlek op het plafond. Een moedervlek in de vorm van een continent, een zeepaardje met een gekromde staart. We waren vertrouwd met elkaar, de vlek en ik. Ik keek ernaar zoals je op je rug in het gras ligt en ziet hoe wattige wolken loom langs de hemel drijven. Dat je dan je arm uitstrekt naar het hemelgewelf, een dier in beweging ontdekt, wijst en zegt *kijk daar!*

De vlek pulseerde aan de binnenkant van mijn oogleden, stroomde mijn hoofd in, door mijn lymfestelsel heen en helemaal naar onderen naar mijn geslachtsdeel, waar hij een andere vlek tegenkwam. Of liever: een gezwollen knoop in mijn huid, een parel verborgen in het oestervlees. De vlek werd opgeslorpt door iets warms en nats, een kattentong die het ene moment spits was en dan weer stomp en vormloos werd. De tong tastte, haperend en onzeker, raakte het doel voor hij miste. Hier lag ik: naakt, languit, met gespreide ledematen en Jonas als een kat tussen mijn dijen. Zijn hoofd bewoog in lussen, rond en rond. Zijn hoofdhuid was zo wit onder het donkere haar. Ik ademde diep in en hield mijn adem even vast.

‘Vanavond wil ik me op jou richten,’ had Jonas gezegd en zijn lippen tegen mijn hals gelegd, precies daar waar

mijn sleutelbeenderen samenkomen bij mijn borstbeen. In zijn blik lag iets besloten, want ogen kunnen spreken, dat staat vast, net als halzen en ruggen, en zeker ook handen en schouders. En deze ogen zeiden: *Ik moet je dit geven.*

Ik streek Jonas over zijn voorhoofd. Zijn mondhoeken trokken aan zijn gezicht als staaldraad onder zijn huid, strak van de spanning. Hij kreeg het ritme niet te pakken. Zijn tong bewoog snel, de kat dronk room uit een schaaltje. *Slurp, slurp, slurp!* De tong van schuurpapier in de vorm van een lepel, de lepel de mond in. Wanneer Jonas naar me opkeek, zorgde ik ervoor dat ik op de juiste manier kronkelde, op de juiste manier kreunde, hem aankeek met ogen die zeiden: *Niet stoppen, nee, alsjeblieft geef me meer meer meer!*

Ik vroeg me af hoeveel andere meisjes er precies op dit moment zo lagen, plat op hun rug naar het plafond starend. In deze stad, deze straat, dit flatgebouw. We waren vast met duizenden, een heel leger dat kreunde en kronkelde in gespeelde grensverleggende extase. Meisjes met zachte buiken, meisjes die ergens anders wilden zijn (die droomden van een andere jongen dan hij die daar beneden uit alle macht aan het werk was, en hen daarna kuste met een mond die naar zeewater smaakte). Meisjes die ziek waren van verlangen, op zoek naar intimiteit, die neerkeken op de kat tussen hun benen met ogen die zeiden: *Niet stoppen, nee, alsjeblieft geef me meer meer meer!*

En als ik goed luisterde, kon ik ze misschien horen. Kon ik al die verschillende kreunen horen als een zinderende

samenklank, rijkelijk voorzien van boventonen, ondertonen en ruis. Misschien hadden al deze meisjes een eigen vlek waar ze hun toevlucht toe zochten en misschien zou er zich een soort verbinding tussen ons openbaren als ik maar hard genoeg staarde. Een wijdvertakt communicatienetwerk dat zich uitstreckte van vlek tot vlek, van Eiksmarka tot Haugerud, van Grorud tot Tåsen tot Røa. Zoals een zwam met zijn lange celdraden, die oplichtende verbindingen vormt in de donkere aarde. Ik wreef met mijn achterwerk over het laken, dat prettig aanvoelde tegen mijn huid als ik stillag, maar ruw was als ik me bewoog.

Wat als deze slaapkamer afgesneden was van al het andere? Wat als ik de enige was die nu zo naar het plafond lag te staren, terwijl al die andere meisjes helemaal opgingen in onvergetelijke vrijpartijen met hun geliefde: iets weggaven en het terugkregen, de ene bergtop na de andere beklommen alsof het niets was. Kreunden en lachten en hun lichaam lieten zoeken en vinden en nemen wat het wilde.

Ik keek weer omhoog naar de vlek. We hadden elkaar al de eerste avond in de flat gevonden, begin augustus drie maanden geleden. Jonas en ik waren moe na een lange verhuisdag en gingen op onze rug op de nieuwe boxspring liggen. Een topmatras dat naar plastic rook en zich oprolde als een kniepertje. Eigenlijk zouden we beginnen met uitpakken, maar we bleven liggen.

‘Alleen om het matras recht te trekken,’ zei Jonas met gesloten ogen en vermoeide, vettige oogleden.

Onze stemmen echoden in de ongemeubileerde kamer.

Mijn blik viel op de vlek, ik wees en zei: ‘*Kijk!* Die daar lijkt op Zuid-Amerika!’ en vroeg wat hij dacht dat het was. Schimmel, vochtschade, lichaamssap, verf? Jonas antwoordde niet. Ik boog me over hem heen, kuste het vuil van zijn oogleden.

‘Niet te geloven dat we hier nu wonen!’ zei ik.

Jonas rook naar zweet. Een geur die me eraan herinnerde dat we per slot van rekening maar twee dieren waren. Twee dieren met de verwachting van een leven samen en alles wat dat kon inhouden. Een evenwichtig volwassen leven, met goed eten, goede wijn, goede seks en een woonkamer vol met goede vrienden. Ik dacht aan onze namen op het huurcontract: Ruby en Jonas. Hoe goed klonken ze eigenlijk samen? Als je geliefden bent, wordt de ene naam een natuurlijk verlengstuk van de andere. Een voortdurende wisselwerking tussen twee stoffen. Misschien hadden we een knutselworkshop moeten houden, naambordjes van brooddeeg moeten maken en die in vrolijke kleuren moeten verven.

HIER WONEN JONAS EN RUBY

HIER WONEN RUBY EN JONAS

HIER WONEN JUBY EN RONAS

(En met ruimte voor toekomstige kinderen.)

Voordat we die eerste nacht naar bed zouden gaan, schoot me iets te binnen: dat het geluk brengt om de eerste keer dat je ergens slaapt alle hoeken van de kamer te bekijken. Het zet als het ware de standaard voor de toekomst, smeert de kamer in met voorspoed, de belofte van gouden

bergen. Dus keek ik van hoek naar hoek, kneep daarna mijn ogen stijf dicht met de kamer in mijn hoofd. Als een omgekeerde vloek. En daar in het donker van mijn eigen hoofd beloofde ik mezelf iets: we zouden nooit verstarren. *Ik* zou nooit verstarren. Ik zou voor eeuwig de energie hebben om te geven en te ontvangen. Ik zou niet stagneren. Ik zou immers vrij zijn!

Nu was het november en hing er een nieuwe zwaarte in de hoeken, als vier gewichten die elk moment het plafond boven ons konden laten instorten. Er gonsde iets, een vibrerend wespennest. Een nest met gedachten. Een gedachte zoemde naar buiten, kwam dichterbij en stak.

Au! Wespensteek!

Want hoelang was Jonas-de-kat daar beneden nu al bezig? Twintig minuten, vijfendertig, vijfenveertig? Hij lag languit op zijn buik in sluipschuttershouding, zijn handen op mijn knieën. En het geluid was onmogelijk om je in te vergissen: *klets-klats!* Roeren in een pan met rijstepap.

De eerste keer dat Jonas het met zijn tong probeerde, was op een ochtend bijna twee jaar geleden. We waren opgewonden en hongerig nadat we de hele nacht wakker waren geweest. De opkomende zon sloop onder het rolgordijn door naar binnen, scheen door Jonas' oren heen en maakte ze rood. Hij gaf kusjes naar beneden langs mijn buik, die luid begon te rommelen toen hij bij mijn navel kwam. We waren elkaars kersverse jeugdliefde, zeventienjarigen die niet weten waar ze met zichzelf heen moeten. Die zoveel samen zijn dat ze elkaars namen, kleren, taal en

manier van doen overnemen. Die zoenen tot het speeksel de huid rond hun mond rood en droog maakt. Tot hun lippen uitvloeien in hun gezicht en ze eruitzien alsof ze griep hebben. Tot de kleur volledig uit hun mond verdwijnt, plaatsneemt in hun wangen, aan de linkerkant in hun borst. Jonas stopte bij de rand van mijn slipje, speelde even met het elastiek.

‘Ik heb dit nog niet eerder gedaan,’ zei hij.

‘Probeer maar wat,’ zei ik.

Hij trok mijn slipje langzaam naar beneden, zette grote ogen op, alsof hij naar een bijzondere diepzeevis keek.

Hij ademde diep in en begroef zijn gezicht helemaal tussen mijn benen. Toen moest ik hardop lachen en hij keek naar me op, met glanzende en beschaamde ogen.

Ik kneep mijn ogen dicht en mijn klit verscheen op mijn netvlies. Iets kleverigs en vleeskleurigs, een stel hersenen, een gebruikt stukje kauwgom. Ik haalde diep adem, tot in mijn buik, probeerde al mijn energie, hoop en focus naar de hersenkauwgom te kanaliseren. Ik vluchtte er-
gens anders heen, naar een geheim kamertje in het donker van mijn hoofd, waar ze pornofilms vertonen op een netvlies-doek:

Oké, dus we zien een vrouw op het doek. We kennen haar niet, en *wie* ze precies is, is ook niet zo belangrijk. Maar ze is een prooidier, dat begrijpen we zonder de film eerder te hebben gezien. Zoiets begrijp je gewoon. Maar waar zit ’m dat in? In de uiterlijke voorstelling? De kniehoge pantykousen, het geschoren geslachtsdeel dat me aankijkt